De Illusie van de Atlantische Eenheid en de Opzettelijke Ondergang van Europa

Door Frank , 3 september 2026

De Illusie van de Atlantische Eenheid en de Opzettelijke Ondergang van Europa

Door Frank Dumon

Inleiding: Het Failliet van het Unipolaire Denken

De hedendaagse geopolitieke architectuur bevindt zich in een staat van onomkeerbare transformatie. Wat gedurende de afgelopen drie decennia door westerse establishment denktanks en media werd gepresenteerd als de "einde van de geschiedenis" – een stabiele, unipolaire wereldorde onder leiding van Washington en haar Europese bondgenoten – ontpopt zich steeds duidelijker als een kostbare, destructieve en moreel failliete illusie. Aan de hand van de onthullende en gedetailleerde analyses van oud-kolonel Lawrence Wilkerson, voormalig stafchef van minister van Buitenlandse Zaken Colin Powell, wordt een ongemakkelijke waarheid blootgelegd die door de mainstream media consequent wordt genegeerd. De huidige crisis in Europa, de verwoestende oorlog in Oekraïne en de schijnbare ineenstorting van het trans-Atlantische project zijn geen ongelukkige samenloop van omstandigheden, noch het resultaat van

onvoorzienbaar Russisch expansionisme. Het is het logische, en door velen in Washington zelfs beoogde, resultaat van een decennialang gevoerde, door de Central Intelligence Agency (CIA) gestuurde agenda.

Deze agenda, gedragen door ideologisch blinde neoconservatieven en globalisten, heeft niet alleen Rusland systematisch geprovoceerd, maar ook de soevereiniteit, welvaart en toekomst van Europa opgeofferd op het altaar van het Amerikaanse militair-industriële complex. Het is een verhaal van verraad, van verbroken beloften en van een bestuurlijke onbekwaamheid die aan de top van de Amerikaanse en Europese macht is geïnstalleerd. In dit eerste deel wordt uiteengezet hoe de fundamenten van het huidige conflict werden gelegd, hoe figuren als Victoria Nuland en Anthony Blinken een heel land opofferden, en waarom de huidige ellende van het Europese continent in wezen een verdiende consequentie is van dit gebrek aan strategische autonomie en moreel leiderschap.

De Verbroken Beloften van 1990: George H.W. Bush en de Gemiste Kans op Vrede

Om de huidige catastrofe te doorgronden, is het essentieel om terug te keren naar het cruciale historische venster dat zich opende aan het begin van de jaren negentig, tijdens de ineenstorting van de Sovjet-Unie. Er bestond toen een reële, tastbare mogelijkheid om een nieuwe, inclusieve veiligheidsarchitectuur voor het Europese continent te creëren, een architectuur die zich zou uitstrekken van de Atlantische Oceaan tot aan de Oeral. Zoals Lawrence Wilkerson krachtig en herhaaldelijk benadrukt, gaf George H.W. Bush, een "gentleman van de oude school" wiens woord in de diplomatieke wereld nog daadwerkelijk iets waard was, duidelijke en ondubbelzinnige garanties aan Michail Gorbatsjov, de Duitse bondskanselier Helmut Kohl, de Franse president François Mitterrand en de Sovjet minister van Buitenlandse Zaken Eduard Sjevardnadze.

De belofte was helder en werd in meerdere bilaterale gesprekken bevestigd: de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO) zou niet "één inch naar het oosten" uitbreiden. In plaats van een militaire confrontatie te zoeken, zou er een nieuwe Europese veiligheidsidentiteit worden opgebouwd. Er zou een duidelijk pad worden gecreëerd voor Rusland om lid te worden van Europese politieke structuren, en mogelijk, mits overeengekomen, ook van militaire structuren. Er zou een geheel nieuwe veiligheidsarchitectuur worden gesmeed, waarin de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) een centrale rol zou spelen, en waarin Rusland als een gelijkwaardige partner werd behandeld, niet als een verslagen vijand die vernederd moest worden.

Dit visionaire plan, uitgewerkt door de Joint Staff en gesteund door verantwoordelijke staatslieden die de geschiedenis begrepen, werd echter systematisch en met voorbedachten rade gesaboteerd. De omslag kwam met de verkiezing van Bill Clinton. Wilkerson spreekt hierover met ongebruikelijke scherpte en minachting. Hij beschrijft Clinton als een politicus die, gesteund door de Israëlische lobby (die wraak wilde nemen op Bush sr. vanwege diens druk om het Oslo-akkoord na te leven), de deuren opende voor een nieuwe, ongebreidelde vorm van staatskapitalisme. Door het opheffen van de Glass-Steagall-wetgeving in 1999 werd de Amerikaanse staat feitelijk overgedragen aan predatorische bedrijfsbelangen en financiële instellingen.

Deze nieuwe machtselite, gedomineerd door giganten als Lockheed Martin, RTX (voorheen Raytheon) en Boeing, had een nieuwe, grotere markt nodig voor hun wapensystemen en militaire diensten. De oplossing was simpel, winstgevend en vernietigend: een uitgebreide NAVO. De beloftes aan Gorbatsjov werden niet zomaar vergeten of "misverstanden"; ze werden actief en opzettelijk verbroken. Dit was het fundamentele verraad dat de kiem legde voor het huidige conflict. Wilkerson stelt dat we voor het eerst in de geschiedenis een bloeiende, positieve relatie met Rusland hebben opgeofferd voor de kortetermijnwinst van defensiecontractors en ideologische dogma's.

De Overname door het Militair-Industrieel Complex en de Rol van de CIA

De uitvoering van deze neoconservatieve droom werd in de daaropvolgende decennia overgenomen door een diep netwerk van ideologen, lobbyisten en inlichtingendiensten. Lawrence Wilkerson maakt korte metten met het narratief dat de Verenigde Staten of de NAVO "misverstanden" hadden over de Russische rode lijnen of de historische gevoeligheden van Moskou. "Ik denk niet dat ze iets verkeerd begrepen," stelt Wilkerson nadrukkelijk. "Ik denk dat ze het heel goed begrepen. Ze wisten precies wat ze deden."

De Central Intelligence Agency (CIA) stond volgens Wilkerson "big time" aan het hoofd van deze operatie. De inlichtingendienst was niet slechts een toeschouwer, maar de actieve regisseur van de destabilisatie van de Europese periferie. Wilkerson onthult hoe het Amerikaanse machtsapparaat systematisch Europese parlementariërs, krantenredacties, academische instellingen en hele politieke systemen heeft "gekocht", gemanipuleerd of onder druk gezet om de NAVO-agenda te steunen. Leiders zoals Jens Stoltenberg en Mark Rutte worden in deze analyse gepresenteerd als producten van dit systeem: functionarissen die hun nationale belangen hebben ondergeschikt gemaakt aan de strategische doelen van Washington, en die bereid waren hun eigen bevolkingen te misleiden over de ware

aard van de "uitbreiding van de vrijheid".

De CIA was niet alleen betrokken bij de organisatie van de Maidan-revolutie in Oekraïne in 2014, maar blijft tot op de dag van vandaag de meest sturende en tegelijkertijd meest gehate factor in Oekraïne. De agency is verantwoordelijk voor operaties, trainingen en inlichtingenstromen waar zelfs de Amerikaanse president vaak geen volledig overzicht van heeft. "Dat is de manier waarop we tegenwoordig dingen doen," merkt Wilkerson cynisch op. Deze schaduwmacht heeft ervoor gezorgd dat diplomatieke oplossingen consequent werden ondermijnd ten gunste van militaire escalatie.

Victoria Nuland, Anthony Blinken en de Opoffering van Oekraïne

De gezichten van dit destructieve beleid zijn figuren als Victoria Nuland en Anthony Blinken. Wilkerson spreekt zich vernietigend uit over hun competentie en hun morele kompas. Hij classificeert hen, samen met Robert Kagan en andere neoconservatieven, als "onbekwame, vooringenomen mensen" die gedreven worden door een ideologische obsessie in plaats van door realiteitszin of zorg voor de menselijke levens die hun beleid kost.

Hun doel was niet de stabiliteit van Oekraïne, de welvaart van het Oekraïense volk, of zelfs de veiligheid van Europa. Hun doel was het ondermijnen van Oekraïne op zodanige wijze dat het land geen andere keuze had dan zich op te offeren als een "sacrificial fulcrum" (een offerblok of wrijvingspunt) om Rusland naar beneden te halen. Wilkerson stelt dat deze figuren bewust een situatie creëerden waarin Oekraïne gedwongen werd een leider te kiezen en een pad te volgen dat onvermijdelijk tot een conflict met Rusland zou leiden. Ze wisten dat dit zou gebeuren, en ze gingen er bewust mee door.

De diplomatieke arrogantie van Nuland, beroemd geworden door haar afgeluisterde opmerking "Fuck the EU" tijdens de Maidan-crisis, is symptomatisch voor een bredere verachting voor Europese soevereiniteit. Blinken, die zijn carrière begon in de Clinton-administratie en doorgroeide tot de architect van het huidige buitenlands beleid, heeft deze lijn voortgezet. In plaats van te onderhandelen over de legitieme veiligheidszorgen van Rusland (zoals de eis dat Oekraïne neutraal zou blijven en geen lid zou worden van de NAVO), werd elke Russische waarschuwing afgedaan als imperialistische retoriek. Dit was geen diplomatie; dit was het opzetten van een schaakmat die ten koste van miljoenen Oekraïners zou gaan.

De Verdiende Ondergang van Europa: Een Gevolg van Strategische Blindheid

De ondergang van Europa is geen bijproduct van deze Amerikaanse strategie; het is een functie ervan. Door zich te laten overtuigen om de goedkope Russische energie-infrastructuur (zoals Nord Stream 1 en 2) te saboteren – een daad van economisch terrorisme tegen de eigen bevolking – en zichzelf af te snijden van de opkomende Aziatische markten, heeft Europa zichzelf gedeïndustrialiseerd. De Duitse industrie, traditioneel de motor van het continent, staat op de rand van ineenstorting. Bedrijven verplaatsen hun productie naar de Verenigde Staten of Azië, aangetrokken door lagere energieprijzen en een stabielere geopolitieke omgeving.

De inflatie, de exploderende energieprijzen, de stijgende staatsschulden en de massale stroom van kapitaal naar de Verenigde Staten zijn het directe gevolg van deze geopolitieke zelfverminking. Europa is gereduceerd tot een vazalstaat, een "bufferzone" die de economische en militaire klappen opvangt van een conflict dat het niet begon, dat het niet wilde, en dat het onmogelijk kan winnen. De huidige ellende van het continent is dan ook, in de harde, onverbiddelijke analyse van Wilkerson, volledig verdiend. Het is het resultaat van een gebrek aan strategische autonomie, van moreel leiderschap dat ontbreekt, en van een Slavische onderdanigheid aan een hegemon die Europa uiteindelijk toch zal laten vallen zodra het niet meer van nut is.

De Europese leiders hebben hun bevolkingen voorgelogen over de aard van het conflict, over de haalbaarheid van sancties en over de bereidheid van de Verenigde Staten om Europese belangen te verdedigen boven de eigen belangen. De realiteit is dat de Verenigde Staten profiteren van de oorlog: ze verkopen duur vloeibaar aardgas (LNG) aan Europa, ze verkopen wapens aan Oekraïne (die door de Amerikaanse belastingbetaler worden gefinancierd), en ze zien hun industriële concurrentie in Europa verdwijnen. Het is een perfecte storm van extractie, en Europa heeft vrijwillig de deur geopend.

Conclusie van Deel 1: De Noodzaak van een Paradigma wisseling

De onthullingen van Lawrence Wilkerson schetsen een somber, maar verhelderend beeld van de oorsprong van onze huidige crisis. De oorlog in Oekraïne is geen anomalie; het is het sluitstuk van een decennialang beleid van provocatie, expansie en hubris. De CIA, gestuurd door onbekwame ideologen zoals Nuland en Blinken, heeft de beloften van George H.W. Bush vermorzeld en Europa in een afgrond gestort. Het erkennen van deze waarheid is de eerste, pijnlijke stap naar herstel. Zolang Europa vasthoudt aan de illusie dat het door meer wapens en meer sancties de overwinning kan behalen, zal het slechts de eigen ondergang bespoedigen.

De enige uitweg ligt in een radicale paradigma wisseling: het afwijzen van de Atlantische onderdanigheid, het herstellen van diplomatieke betrekkingen op basis van realiteit in plaats van ideologie, en het erkennen dat de toekomst van Europa niet in Washington ligt, maar in een onafhankelijke positie die brugfuncties kan vervullen in een opkomende, multipolaire wereld. In Deel 2 zal worden onderzocht hoe deze multipolaire wereld reeds vorm krijgt, met name door de Shanghai Cooperation Organization (SCO) en de BRICS-landen, en waarom deze nieuwe orde, ondanks westerse angst, de enige realistische basis vormt voor vrede en voorspoed op de lange termijn.

Deel 2: De Ondergang van het Atlantische Model en de Opkomst van een Multipolaire Wereldorde

De SCO en de BRICS als Symbool van een Nieuwe Realiteit

Het Failliet van het Unipolaire Model en de Optiek van Macht

Terwijl het Westen zich vastbijt in een cyclus van zelfbeklag en escalatie, tekent zich in het Oosten een fundamenteel andere wereldorde af. De recente top van de Shanghai Cooperation Organization (SCO) in Kirgizië, waarbij leiders van Rusland, China, India, Iran en andere lidstaten samenkwamen, is hiervan het meest sprekende bewijs. Zoals analist Einar Tangen scherp opmerkt, is er niets dat Washington meer angst aanjaagt dan het beeld van deze leiders die samen lachen, handen schudden en constructief overleg plegen. Voor de hegemonische denkers in Washington D.C. is dit een "nachtmerrie". De twee meest bevolkte landen ter wereld (China en India), gecombineerd met de hulpbronnenrijkdom van Rusland en de strategische positie van Iran, vormen een blok dat de Amerikaanse droom van wereldwijde dominantie onmogelijk maakt.

De SCO is geëvolueerd van een louter veiligheidsalliantie gericht op terrorisme en separatisme in Centraal-Azië, naar een krachtig geoeconomisch platform. Deze transformatie is cruciaal. Door de focus te verleggen naar economische ontwikkeling, infrastructuur en handel, heeft de SCO een "virtueuze cyclus" gecreëerd. Industriële zones worden gebouwd, supply chains worden veiliger gemaakt, en welvaart wordt gegenereerd. Dit staat in schril contrast tot het westerse model, dat, zoals Tangen het verwoordt, gebaseerd is op de "politiek van de schaarste": het creëren van tekorten, het controleren van markten en het extraheren van waarde ten koste van de periferie.

Consensus in plaats van Dwang: De Filosofie van de Nieuwe Orde

Het fundamentele verschil tussen de opkomende multipolaire orde en het stervende unipolaire model ligt in de filosofie van governance. Het westerse model is inherent hiërarchisch en coercitief: "Je bent ofwel met ons, of tegen ons." Landen worden gedwongen te kiezen, en afwijkend gedrag wordt bestraft met sancties, regime change of economische oorlogsvoering, zoals momenteel zichtbaar is in de druk op Venezuela, Cuba en Iran.

De SCO en de BRICS-landen hanteren daarentegen een model van consensus. Zoals Tangen benadrukt, betekent dit niet dat er geen meningsverschillen zijn. Integendeel, in een multipolaire wereld zijn er meer perspectieven. Maar het mechanisme om conflicten op te lossen, is niet de dreiging met tanks of sancties, maar geduldig overleg aan de onderhandelingstafel. Het uitgangspunt is dat de veiligheid van het ene land niet ten koste mag gaan van de veiligheid van een ander, en dat elk land het recht heeft zijn eigen ontwikkelingspad te kiezen, vrij van inmenging door buitenlandse bankiers of inlichtingendiensten. Dit respect voor soevereiniteit en culturele diversiteit is de lijm die deze diverse naties bijeenhoudt.

De Strategische As: Rusland, China en de Illusie van Isolatie

De relatie tussen Rusland en China binnen de SCO is de ruggengraat van deze nieuwe orde. Westerse commentatoren proberen vaak dit partnerschap af te schilderen als een huwelijk van ongelijken, waarbij Rusland zou worden gereduceerd tot een louter grondstoffenleverancier voor China. De realiteit is echter veel genuanceerder en volwassener. Rusland is zich bewust van de economische zwaartekracht van China, maar door de SCO te verbreden met India, Iran en Centraal-Aziatische staten, wordt voorkomen dat China een onbetwiste hegemon binnen het blok wordt. Het is een gebalanceerd systeem van checks and balances.

De onderhandelingen over projecten zoals de Power of Siberia 2-gaspijpleiding illustreren deze volwassen dynamiek. In plaats van westerse ultimaten, zien we geduldig onderhandelen over timing en voorwaarden. Rusland heeft zijn energie-uitvoer succesvol heroriënteerd naar Azië, waardoor de westerse sancties grotendeels hun beoogde vernietigende effect hebben gemist. Sterker nog, deze sancties hebben Rusland gedwongen om zijn economie te moderniseren en zijn afhankelijkheid van het westerse financiële systeem (de dollar) te doorbreken, een proces dat nu door de hele SCO wordt versneld door de ontwikkeling van alternatieve betalingssystemen.

India's Dilemma: Gevangen tussen Oost en West

Een van de meest fascinerende dynamieken binnen de SCO is de positie van India. New Delhi heeft jarenlang geprobeerd een "onafhankelijke pool van macht" te zijn, terwijl het tegelijkertijd door de VS werd benaderd als een "deurstopper" tegen China. De VS hoopte dat de historische grensspanningen tussen India en China gebruikt konden worden om India permanent in het westerse kamp te trekken. Deze strategie faalt echter jammerlijk.

Zoals Einar Tangen analyseert, wordt India door Washington steeds slechter behandeld, onder meer door willekeurige handelstarieven en een gebrek aan respect voor zijn strategische autonomie. Tegelijkertijd is China India's grootste handelspartner geworden, niet door politieke decreten, maar omdat Chinese goederen voldoen aan de vraag van de Indiase consument naar kwaliteit en prijs. India probeert te balanceren, maar de realiteit dringt door: een onafhankelijke positie is onverenigbaar met de hegemonische eisen van Washington, die volledige onderwerping eist. De toenadering tussen India, Rusland en China binnen het SCO-kader is dan ook een teken dat India kiest voor pragmatische, op belangen gebaseerde samenwerking in plaats van ideologische trouw aan een stervende hegemon.

Conclusie en Aanbevelingen voor de Toekomst

De analyses van Lawrence Wilkerson en Einar Tangen leiden tot een onontkoombare conclusie: de unipolaire wereldorde is niet alleen moreel failliet, maar ook functioneel dood. De pogingen van de Verenigde Staten om hun dominantie te behouden door middel van escalatie, waaronder de zorgwekkende retoriek over tactische kernwapens, getuigen van een wanhopige, afnemende macht. Europa, als trouwe vazal, draagt de zwaarste last van deze ondergang.

Voor onafhankelijke denkers, publicisten en beleidsmakers die de realiteit onder ogen willen zien, zijn de volgende aanbevelingen essentieel:

- **Intellectuele Onafhankelijkheid:** Breek radicaal met de Atlantische denktank-narratieven. Analyseer geopolitiek vanuit het perspectief van de Global South en de BRICS-landen, niet vanuit de veronderstelde superioriteit van het westerse model.
- **Voorbereiding op de Post-Dollar Economie:** Begrijp dat de dedollarisatie geen theorie meer is, maar een versnellende realiteit. Economische en juridische structuren moeten worden aangepast om handel en samenwerking buiten het bereik van westerse sancties mogelijk te maken.
- **Directe Diplomatie en Samenwerking:** Omzeil de gecorrumpeerde of ideologisch verblinde officiële westerse kanalen. Bouw directe banden op met organisaties, intellectuelen en instellingen in Rusland, China, Zuidoost-Azië en het Midden-Oosten, gebaseerd op wederzijds respect en gedeelde historische ervaringen (zoals de gedeelde geschiedenis van anti-koloniaal verzet).
- **Documentatie en Archivering:** Zoals in mijn eigen project 'De Prijs van de Illusie', is het cruciaal om de waarheid te documenteren. Het bewaren en delen van primaire bronnen, foto's en getuigenissen (zoals mijn archief uit Vietnam) is een daad van verzet tegen de westerse geschiedvervalsing.

Geraadpleegde Bronnen

1. Diesen, G. (Host). (2026). *Lawrence Wilkerson: NATO & the EU are Dead - A New World Emerges*. [Video]. YouTube. https://youtu.be/H9gD_YOeJwA (Transcriptie en analyse geraadpleegd via Glenn Diesen Substack en gerelateerde archieven).
2. Diesen, G. (Host). (2026). *Einar Tangen: Russia, China, Iran & India Build a New World Order at the SCO Summit*. [Video]. YouTube. https://youtu.be/96MJ0ejUG8c (Transcriptie geraadpleegd via The Singju Post en Glenn Diesen Substack).
3. Wilkerson, L. (2021-2026). Diverse analyses en interviews betreffende de rol van de CIA, de NAVO-uitbreiding en de situatie in Oekraïne, o.a. via The Analysis.news en WBUR.
4. Tangen, E. (2026). Diverse publicaties en analyses over de Shanghai Cooperation Organization, geoeconomie en de multipolaire wereldorde, o.a. via het Taihe Institute en persoonlijke Substack-publicaties.